(1177) "भेषृ भये" (I-भ्वादिः-883. अक. सेट्. उभ.)
'—गतौ' इति मैत्रेयः। '—अगतौ इत्येके' इति धा. का. (2-27)। भेषकः-षिका, भेषकः-षिका, [1]बिभेषिषकः-षिका, [2]बेभेषकः-षिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिककेपतिवत् (261) ज्ञेयानि। अस्योभयपदित्वात् शतरि भेषन्-न्ती, भेषिष्यन्-न्ती-ती, क्विपि-[3]भेट्-भेड्-भेषौ-भेषः इति रूपाणि सम्भवन्तीति विशेषः।

(1178) "भ्यस भये" (I-भ्वादिः-628. अक. सेट्. आत्म.)
"—'भेषृ—' इति चन्द्रः।" इति क्षीरस्वामी।
भ्यासकः-सिका, भ्यासकः-सिका, बिभ्यसिषकः-षिका, बाभ्यसकः-सिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि आदादिककशतिवत् (178) ज्ञेयानि। अस्य भौवादिकत्वाच्छानचि भ्यसमानः इति, क्विपि, सुभ्यः-सुभ्यसौ-सुभ्यसः इति, युचि— [4]भ्यसनः इति च रूपाणीति विशेषः। [A]भ्यसितः।

(1179) "भ्रक्ष अदने" (I-भ्वादिः-892. सक. सेट्. उभ.) [अ]
भ्रक्षकः-क्षिका, भ्रक्षकः-क्षिका, बिभ्रक्षिषकः-षिका, बाभ्रक्षकः-क्षिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिकतक्षतिवत् (691) ज्ञेयानि।

---

1. सन्नन्ते सर्वत्र, द्वित्वे, अभ्यासस्य ह्रस्वः। स च, 'एच इग्घ्रस्वादेशे' (1-1-48) इति शास्त्रात् इकाररूपः।
2. यङन्ते द्वित्वे, अभ्यासस्य ह्रस्वे, 'गुणो यङ्लुकोः' (7-4-82) इत्यभ्यासस्य गुणेन पुनरेकार इति ज्ञेयम्।
3. क्विपि, षकारस्य जश्त्वेन डकारः, तस्य चर्त्वविकल्पः।
4. 'अनुदात्तेतश्च हलादेः' (3-2-149) इति तच्छीलतद्धर्मतत्साधुकारिष्वर्थेषु युच्प्रत्ययेऽनादेशः।

A. '.....सूतो ययाम समराभ्यसितान् तुरङ्गान्॥' धा. का. 1.79.

[अ] भ्वादिषु क्षीरस्वामिप्रभृतिभिः भ्रक्ष इत्ययं धातुरदनार्थकः पठित इति मा. धा. वृत्ति-पुरुषकार (श्लो. 177) ग्रन्थाभ्यामवगम्यते। परंतु मुद्रितक्षीरतरङ्गिण्यां भ्वादिषु भ्लक्ष इत्येव पाठो दृश्यते। सोऽपि पाठो मुद्रणाशुद्ध्या स्यादिति भाति; यतः चुरादिषु क्षीरस्वामिनैव भक्षधातुं प्रकृत्य, 'भक्षतेर्घञ् भक्षः।' इत्युक्तम्, भ्वादिषु भक्षधातुस्तेन न पठितश्च। अतोऽत्र क्षीरतरङ्गिण्यां भ्वादौ अदनार्थको धातुः, पुरुषकारधातुवृत्तिकारपक्षानुसारेण भ्रक्ष इति वा स्यात्, अथवा क्षीरस्वामिनैव चुरादिषूद्यमानेन पाठेन भक्ष इति वा स्यात्। नतु भ्लक्ष इति—इति युक्तमुत्पश्यामः। सिद्धान्तकौमुद्याद्यनुसारेण धातुरयमस्माभिरत्र विलिखितः।